

Ross Welford

COPILUL

altă

depe

STEA

Traducere din limba engleză de Pavel Cazacu

corintjunior

Capitolul treizeci

Drumul înapoi spre sat nu e lung, dar când ajungem simt că îmi este mai frig ca niciodată.

Pedalăm repede ca să încercăm să ne încălzim. Blugii uzi mi se lipesc de picioare și simt cum îmi freacă pielea în timp ce pedalez. Suzy își scoate capul din geaca udă a lui Iggy, iar dacă poți spune despre o găină că are o privire dezaprobatoare, atunci Suzy sigur nu e impresionată de scăldatul ei nocturn.

Norii se adună rapid, acoperind luna care urcă pe cer, iar întunericul ne învăluie ca o plapumă neagră imensă. Este atât de întuneric, de fapt, încât, stând aplecat peste ghidonul bicicletei în încercarea de a mă încălzi, nu realizez că am ajuns acasă până ce nu simt sub roți barele unui grătar pentru vite. Îmi ridic privirea și văd prima casă din sat, unde strălucesc la fereastră lumini de la pomul de Crăciun.

Frânele bicicletei antice a lui Iggy scârțâie zgomotos și ne oprim pe podul peste pârâiaș. Nu ne-am

spus niciun cuvânt de când am plecat de pe ponton și mi-e atât de frig, încât abia mai pot vorbi.

— Ești bine? întrebă Iggy pe când ne apropiam de casa lui. Vrei să...?

— N-nu. O să... fiu bine.

Vreau doar să ajung acasă. Să mă simt în siguranță și să fie cald. Continui să pedalez restul drumului rămas până acasă, dar observ că și Iggy pedalează alături de mine.

E drăguț că face asta.

— M-mama oricum crede că sunt la tine, spun eu în timp ce pedălăm.

Mă gândesc cum o să explic ce s-a întâmplat, plecând de la faptul că sunt ud learcă, când Iggy spune:

— Atunci, vino la mine. Mama e plecată în Hexham cu Stanley-Grasul.

Mă uit confuz la el.

— Noul ei iubit, spune el rece. Îl cheamă Stanley și este...

— Gras? insinuez eu.

Intrăm pe ușa din spate de la Iggy de-acasă. E bine că măcar nu ni se mai scurge apă din haine. Suntem la el în bucătărie și începem oribilul proces de a ne da jos hainele reci, pe care le punem în

uscător. Mi-am așezat telefonul lângă basca lui Iggy pe calorifer, ca să se usuce, și stăm aplecați peste masa de lemn, înfășurați în prosoape, privind cum ni se rotesc hainele în uscător. În bucătărie miroase a coji de cartofi cu un iz slab de găinaț dintr-o litieră de lângă ușă. Chiuveta e plină de vase. Nu este un loc neapărat murdar, dar bunica ar spune „Vai, locul ăsta e o groapă de gunoi”, așa cum spune și despre dormitorul meu.

Și mai e ceva ciudat.

— Voi nu aveți decorațiuni de Crăciun? Sau un brad? întreb eu, uitându-mă după vreo felicitare, lumânări sau ceva de genul ăsta.

Iggy dă din umeri.

— Nu. Mama nu prea crede în astea.

— Nu crede în *Crăciun*? întreb uluit.

— Ea crede că totul e un truc care să ne facă să cheltuim o grămadă de bani și să ne dorim lucruri pe care nu ni le putem permite. Și, pe deasupra, de ce să tai un brad sănătos?

— Și nici nu primești cadouri?

— Tata îmi mai aduce uneori câte ceva, zice el. Când își amintește. Iar mama a dat unei familii sărace o capră anul ăsta. Prin Africa sau pe undeva pe acolo. Spune că e mai bine să dai decât să primești.

Iggy nu pare deloc convins, dar niciunul dintre noi nu mai spune nimic *mult* timp, mai ales pentru că ne clănțănesc dinții și ne ia ceva până ne încălzim suficient încât să nu mai tremurăm.

De afară se aude clinchetul unui clopoțel de vânt.

În cele din urmă, Iggy trage adânc aer în piept și șoptește:

— Deci toate alea chiar s-au întâmplat? Pe bune?

Dau ușor din cap, fără să-mi iau privirea de la hainele care se învârt.

— Ce-o să spunem, Tait? Tu le spui mamei și tatălui tău?

Îmi dau capul pe spate și mă reazem de perete.

— Cred că voi fi nevoit să o fac, Iggy. Adică... avem de ales? Problema e cu mama. E destul de... fragilă. Și o să-și facă griji. O să creadă c-am înnebunit. O să se supere, și doar pentru că cineva *a spus* chestia aia – știi tu, „sau nu o vei mai vedea pe sora ta din nou”. Și o să se îngrijoreze că am mers în larg pe apă. Nu vreau să-i fac asta.

Rămânem tăcuți pentru câteva momente, cât stăm pe gânduri.

— Mai bine să-i spui tatălui tău prima oară?

— Chestia... *aia* a zis să nu spunem nimănu.

— Dar ce putem face noi, de unii singuri? Tait, fii serios: suntem copii. Dacă ăsta-i vreun... nu știi, vreun ciudat în costum?

— Dar nu este. Știm asta.

El suspină.

— Știi. Dar *dacă* este, atunci va trebui să spunem poliției.

— În regulă. Dar știm că *nu este* vreun ciudat în costum. Știi și tu – împroșcările uriașe, chestia... aia în formă de băț care ți-a vindecat piciorul, faptul că ea pur și simplu a... *dispărut*.

Iggy ridică piciorul pentru a-și examina din nou cicatricile. Pare se vindecaseră și mai bine.

Trec cu degetul peste una dintre ele.

— Uite, frate! Așa ceva nu e posibil, Iggy.

Iggy își îndreaptă spatele din nou.

— Și despre contorul Geiger pe care îl aveau cei doi bărbați știi dintr-o bandă desenată pe care o aveam. Ai citit vreodată *Anchetatorul paranormal?* Nu contează. Un contor Geiger e ceea ce oamenii folosesc atunci când sunt în căutare de... de...

Și se oprește. Cred că e din cauză că nu vrea s-o spună. De parcă dacă o spune o să devină realitate, iar dacă e real, atunci se schimbă totul.

— În căutare de ce?

Știi ce urmează să spună.

Și o spune.

— Radiații. De la aterizările navelor spațiale.

Îmi las din nou capul pe perete și expir zgomotos.

— Trebuie să spunem *cuiva*, Iggy. Adică, asta e... super-serios. E atât de serios, că ar trebui implicate armata, guvernul și forțele aeriene.

Într-un final, scoatem hainele moi și călduroase din uscător și ne îmbrăcăm. Cumva, faptul că ne-am uscat și suntem îmbrăcați ne aduce puțină ordine în minte.

Am decis: mergem și le spunem părinților mei ce s-a întâmplat.

E singura variantă rezonabilă.

Capitolul treizeci și unu

Pe măsură ce ne apropiem de Astronom, văd luminile albastre strălucind în întuneric și inima îmi bate puternic: oare a venit poliția cu vești despre Tammy? Îndrăznesc cu greu să sper, dar tot grăbesc ritmul în timp ce pedalăm pe alee. Deja îmi imaginez cum o îmbrățișez pe Tammy și îi spun că îmi pare rău pentru ce am zis, și apoi cântăm „Saltul găinii” împreună, și...

... o ambulanță se îndepărtează de Astronom în timp eu și Iggy ne apropiem și nu se oprește. Ferestrele sunt opace, dar, cumva, eu știu.

Tata stă în ușa barului. Înainte să apuc să spun ceva, el mormăie:

— Unde ai fost? Încerc să te sun de o veșnicie. E vorba de mama ta. Ea...

Se oprește în mijlocul propoziției ca să respire adânc.

Bunica apare în ușă, în spatele lui. Îi pune o mână pe umăr și zice:

— Haide, fiule! și se întorc să meargă înauntru.

Bunica se uită înapoi la mine, apoi la Iggy. Iggy înțelege mesajul.

— Eu ar trebui să plec, spune el. Sper... sper că mama ta e bine.

Eu nu prea vreau să plece, dar îmi dau seama că el nu vrea să stea.

— Dă-mi un mesaj, spune el și, înainte ca eu să pot protesta, se urcă pe bicicletă și pedalează, îndepărtându-se.

Apoi îi urmez pe tata și pe bunica înauntru.

Barul a fost mai mult sau mai puțin închis de când a dispărut Tammy – cel puțin, în ce privește activitatea sa principală. În schimb, a devenit sediul central pentru operațiunea de căutare. Sunt mai multe postere în bar, teancuri de pliante printate cu fața surorii mele pe ele și bannerul pe care scrie *VINO ACASĂ*, *TAMMY* care atârnă într-un colț la fereastră. Masa de biliard din mijlocul încăperii este acoperită de postere, carnețele și cutii de pizza. Sunt lăsate în urmă pahare de carton goale și saci de gunoi plini – asta după ce, zi după zi, efortul comun al tuturor din sat nu duce la nicio descoperire, iar

determinarea și încrederea se transformă în speranță disperată, care se stinge și ea, în cele din urmă.

Mătușa Annikka, sora mai mare a mamei, stă la o masă ștergându-și ușor ochii cu un șervețel, în timp ce unchiul Jan o ține de cealaltă mână, cu bărbia împinsă în față cu un aer hotărât.

În colțul salonului barului e și un mic brad de Crăciun: unul artificial și sclipicios, cu luminițe colorate care sunt stinse deja de câteva zile. Sub brad sunt prea multe cadouri pentru a le mai putea număra – unele mari, altele mici, toate împachetate cu hârtie și panglici. Fiecare bilețel îi este adresat „Tamarei”, sau „lui Tammy”, toate scrise diferit, de mână. Citesc pe ele lucruri precum:

Vino acasă, Tammy! Ne este dor de tine. Echipa de înot Dragonii din Hexham. Pupici

Dumnezeu să te binecuvânteze, Tammy. Părintele Nick O'Neil

Întoarce-te acasă, te rugăm! Prietenii tăi de la Școala Primară Culvercot

Simt un nod în gât.

Tata clipește și el intens. Se așază cu greu și mă alătur lui, în timp ce bunica pășește ușor în adidașii ei mari pentru a aduce ceai, apoi tata înghite în sec și respiră adânc.

— Ethan, mama ta, începe el, nu e prea bine. A fost găsită în vârful dealului, desculță și confuză. Este...

— Cine a găsit-o? întreb.

Asta e oribil.

— Jack Natrass era pe ATV-ul lui, le ducea fân oilor. El a adus-o înapoi aici. Ea nu... nu era...

Tata se oprește din nou și mă gândesc că o să înceapă să plângă, dar, în schimb, soarbe din ceaiul pe care bunica i l-a pus în față.

Bunica spune:

— Mama ta a avut un fel de cădere nervoasă, Ethan. Un fel de... extenuare mintală. E din cauza grijilor, a suferinței și... ei bine, a tot ce se întâmplă.

Tata suspină din nou.

— A fost și poliția pe aici. Inspectorul Fodden și celălalt. Au spus că reduc căutările la nivel local și că ar trebui să ne pregătim pentru... vești din cele mai rele. Pe mama ta a afectat-o foarte mult și, ei bine...

S-a oprit pentru că nu mai erau prea multe de spus.

Vești din cele mai rele.

Bunica zice:

— Pe mama ta au dus-o la un spital special, St. George din Morpeth. Știi cum s-o îngrijească acolo.

— Pentru cât timp? întreb eu.

— Nu știm sigur, răspunde ea cu un zâmbet ușor. În câteva zile ar trebui să fie mai bine și să se întoarcă acasă, continuă ea.

— Am încercat să te sun, fiule, spune tata, dar mai blând de data aceasta. Unde ai fost?

Mă uit când la bunica, când la tata. Tatăl meu e un tip masiv. De fapt, nu cred că știu pe cineva mai mare sau mai puternic. Dar acum pare micșorat. Fața lui este mai slabă, iar mâna îi tremură puțin când ridică ceașca.

N-am nicio șansă – absolut *niciuna* – să-mi găsesc cuvintele potrivite pentru a-i spune tatei ce s-a întâmplat în seara aceea. Cel puțin, nu în momentul ăsta.

— Scuze, tată. Mi-a murit bateria și am uitat s-o încarc.

Mă ridic și îmi pun brațele în jurul tatei, iar el își afundă fața în părul meu și mă îmbrățișează tare, scăpându-i un suspin ușor. Nu miroase prea bine, de fapt, iar respirația îi pute, dar nu-mi prea pasă.

Mai târziu, după ce tata merge să se întindă, bunica arată înspre micul brad de Crăciun și spune:

— Hai, Ethan! Să punem astea într-un loc sigur.

Așa că bunica și cu mine, mătușa Annikka și unchiul Jan cel tăcut strângem cu grijă toate cadourile pentru Tammy în două cutii mari de carton și le

punem în dulapul de alimente. Demontăm și micul brad de Crăciun și îl depozităm și pe el, după care mutăm scaunele din salon înapoi la locul lor, până când camera revine la normal.

Cred că asta e cea mai tristă treabă pe care am făcut-o în viața mea.

Și, în tot acest timp, am două voci în minte. Propria-mi voce, care strigă: „Trebuie să spui cuiva!”, și cea a extraterestrului păros care șuieră, spunând: „Sau n-o vei mai vedea pe sora ta niciodată.”

Mă uit la cei trei adulți. Mătușa Annikka? Nu, e prea instabilă. Unchiul Jan? El nu prea vorbește – cred că am schimbat doar vreo zece cuvinte cu el în toată viața mea, iar engleza lui nu e atât de bună. Așa că rămâne bunica.

Bunica mea mărunță, încercată de viață și îmbrăcată în trening o să afle totul în curând.

Capitolul treizeci și doi

— Bunico?

Au trecut câteva ore, iar bunica și cu mine ne-am întors în casa noastră mică din spatele barului. Tata a revenit la Astronom pentru tura de seară, chiar dacă probabil nu are niciun client. (S-a îmbrăcat cu o cămașă curată, dar tot arată îngrozitor. Mi-a trecut mâna prin păr și mi-a spus că mama va fi bine.) Mătușa Annikka și unchiul Jan sunt în camera lor de deasupra barului.

Bunica și cu mine stăm pe canapea, mâncăm din niște musaca pe care am primit-o și ne uităm la televizor, dar nu suntem atenți. Când îi vorbesc, ea se uită la mine, cu capul întors într-o parte și cu sprâncenele apropiate, în semn de îngrijorare. Are părul alb, scurt, și o față uscățivă, care i-ar putea aparține atât unui bărbat, cât și unei femei, dar, în spatele ochelarilor, ochii ei căprui sunt plini de blândețe.

— Da, Ethan, dragule?

Am reprodus totul în minte ca pe un fel de repetiție, dar tot nu pot spune exact ce vreau să spun. În cele din urmă, decid că nu există nicio altă soluție decât s-o spun, pur și simplu.

— Iggy și cu mine am cunoscut pe cineva astăzi. Cineva care ne-a spus că, ăă...

Rămân fără cuvinte, ca un actor care își uită replicile în timpul unui spectacol de teatru.

Dar ce ne-a spus ea, de fapt?

Ne-a spus că Tammy este în siguranță? Nu.

Ne-a spus ce i s-a întâmplat lui Tammy? Nu.

Ne-a spus că știe unde este Tammy? Nu.

Încă ezit.

Bunica își înclină capul și mai mult, de parcă ar spune „Continuă”.

— Ne-am întâlnit cu cineva lângă apă care... care a menționat-o pe Tammy.

— În regulă, zice bunica prudent. Cine era această persoană?

Continuă să mă privească, în timp ce oprește sonorul televizorului din telecomandă.

— Nu ne-a... Ei bine, a spus că numele ei este... Hellyann?

Nu merge prea bine. Îmi dau seama că vorbesc pe un ton ezitant și neconvingător, deși acum că am început...

Bunica zice:

— O ea? Hm?

— Și a zis că n-ar trebui să spunem nimic sau n-o vom mai vedea pe Tammy niciodată.

— Să nu spuneți nimic despre ce, mai exact?

— Despre... faptul că am întâlnit-o. Și îmi știa și numele.

— Cum arăta această persoană?

Vai, nu!

— Era cam mică de statură, plină de păr... adică, peste tot... și... și era dezbrăcată...

Văd cum sprâncenele bunicii se ridică brusc, apoi coboară încet, dar nu spune nimic.

La naiba, sună ridicol, mă gândesc, dar nu mai am ce să fac, decât să continui.

— Și avea un băț cu care i-a oprit sângerarea lui Iggy de la picior, unde fusese înfipt un cârlig de pescuit imens.

Tot ridicol...

— Și apoi, când a venit câinele ăla mare... Sheba, știi tu... a dispărut, s-a făcut nevăzută și a zis că nu trebuie să spunem nimic sau n-o vom mai vedea pe Tammy niciodată.

Bunica mă privește o vreme, jucându-se în timpul acesta cu fermoarul de la trening. Poate că se gândește dacă să mă creadă sau încearcă să decidă

ce e de făcut. În cele din urmă, își întinde brațele puternice și spune:

— Vino aici, Ethan!

Iar eu nu am de ales decât să cedez îmbrățișării ei.

Mă strânge în brațele-i vânjoase și spune:

— Vai, Ethan! Sărăcuțul de tine!

Apoi îi simt pieptul tremurând și realizez că plânge. Mă mângâie pe păr și o aud cum înghite în sec zgomotos și respiră adânc, după care spune din nou:

— Sărăcuțul de tine!

— E adevărat, bunico! Sincer, nu te mint! zic eu, iar ea mă îmbrățișează și mai tare.

Nu mai spun nimic: înțeleg. Nu mă crede și mă și compătimește.

Mă eliberez din brațele bunicii cât de repede pot și merg sus, în camera mea, unde mă întind pe pat.

Mi s-a uscat telefonul, dar nu funcționează totul cum trebuie. Nu pot să sun pe cineva sau să mă joc, dar pot trimite mesaje.

Capitolul treizeci și trei

E bine mama ta?

Da. Mersi. Internată în spital cu
„extenuare nervoasă”. Ar trebui s-o
externeze în câteva zile.
Parcă nu aveai telefon?

Nu am. Scriu de pe tabletă.

Ai spus cuiva?

Tata e supărat din cauza mamei,
așa că i-am spus bunicii.
A crezut că am inventat totul
și m-a îmbrățișat mult – crede
că înebunesc. Tu?

*La fel, dar fără îmbrățișări. Mama spune că
n-am făcut bine când te-am încurajat să-ți*

faci speranțe deșarte și că ar trebui să nu mai scornesc minciuni, fiindcă atrage karma negativă. Stanley-Grasul a râs până când au început să-i tremure sânii. Recunoaște, Tait: nu avem nicio dovadă.

Dar s-a întâmplat, nu-i așa?

Da. Clar.

Urmează o pauză; cred că ne întrebăm amândoi ce s-ar putea întâmpla mai departe. După un minut sau două, Iggy revine:

Deci mergem mâine înapoi ca să aflăm mai multe?

Un singur cuvânt. Două litere. Dar pare că-mi ia o veșnicie să le tastez. Și chiar mai mult până ce apăs pe „trimite”.

OK.

Capitolul treizeci și patru

Azi-noapte am stat cu ochii în laptop până pe la două dimineața, căutând „răpire extraterestră” – așa îi spune când se presupune că cineva a fost răpit de o navă spațială.

Sincer să fiu, m-a făcut și mai confuz și speriat decât eram deja. Multe dintre povești erau foarte, foarte convingătoare. Dar apoi n-a trebuit decât să caut „răpiri extraterestre discreditate” pentru a înțelege că aproape toate fuseseră inventate de persoane care erau:

- A) mincinoși dovediți sau
- B) farsori sau
- C) persoane cu probleme mintale reale.

Erau povești despre nave care *teleportau* mașini și despre vaci și fermieri din Arizona și New Mexico. Am găsit un interviu cu părinții unui tânăr pe nume Carlo, care a dispărut în anii '80 și, în

fiecare zi, ei așteaptă să se întoarcă, deși sunt amândoi foarte bătrâni acum.

Era și o știre dintr-un ziar, despre un avion de bombardament din Al Doilea Război Mondial care fusese găsit pe Lună, și un film cu niște medici care examinau corpul unui extraterestru mort într-o chestie numită „Incidentul de la Roswell”. Am urmărit indiciile din linkuri și, în cele din urmă, aproape toate s-au dovedit a fi niște minciuni desăvârșite sau niște farse inteligente.

M-am uitat încontinuu la videouri pe YouTube numite „apariția reală a unui OZN”. Acestea erau ori:

A) filmări neclare și mișcate cu niște lumini de pe cer, care chiar puteau fi *orice*, sau

B) adolescenți prostindu-se. Unul dintre ei, sunt aproape sigur, era un copil pe nume Jonas din clasa a noua de la noi de la școală, cu o minge de plajă pictată și legată cu o sfoară: 10,3 mii de vizualizări.

Unii oameni, se pare, ar face aproape orice ca să-i păcălească pe alții.

Dar apoi...

Tot spun „aproape toți”. Vedeți voi, erau unul sau doi, poate chiar trei, care erau foarte convingători. Părinții lui Carlo, de exemplu. Sau înregistrări din avioane militare cu piloți care văzuseră lucruri